

1.

Ji brenda mišku per tirpstantį sniegą. Ilgai. Penkias valandas? O gal keturias? Kelią jai pašviečia tik pilnaties šviesa – pro juodų debesų sluoksnį, pasiliejusi.

Iš pradžių dar bandė pasišviesti telefonu. Dabar prietaisas be gyvybės.

Spėlioja, kur galėtų būti. Greičiausiai ne daugiau kaip dešimtį kilometrų nuo namų. Nei daug, nei mažai, traukiant miško bekele. Žinodama kryptį, šį atstumą galėtų įveikti per porą valandų. Mėgintų susigaudyti pagal telefono ryšiu pasiekiamą žemėlapi. Nebeturi ir šito.

Jau antrąsyk prieina vis tą pačią apleistą sodybą. Ją įtraukė kažin koks sūkurys. Ar nevertėjo toje sodyboje apsistoti iki ryto, o paskui paieškoti vietos, kur gyvena žmonės, ar kelio? Kiauro namo užuovėja su jo vaiduokliais – menka pagalba, kai neturi degtukų ir nemoki įskelti ugnies iš nieko, kai kojas stingdo permirkę versto kailio aulinukai, o keliai ir šlaunys ledėja sudrėkusiose kelnėse.

Prisižada, kad kitą sykį eidama į mišką pasiims degtukų ar žiebtuvėlį. O galbūt ir kuprinę su pilnu termosu arbatos. Antra vertus, norėtų, kad kito karto nebūtų. Į mišką ji išsiveržė tarsi aukštai kalne išjudintas akmuo, o paskui nebenorėjo, o gal nebegalėjo sustoti nei sugrįžti atgal. Kažkodėl atrodė, kad apsigręžti būtų tas pats, kas prarasti prigimčiai svarbią kryptį, pasipriešinti jėgai, panašiai į žemės trauką.

Sykį ji suklupo ant nepastebėto kelmo, paskui užkliuvo už išvirtusio kamieno. Jaučia skausmą kairiame klubakaukyje ir ties dešiniu keliu. Šonais ir tarp krūtų tarsi vabalai ropoja prakaito lašai, kojų pirštai stingsta nuo šalčio. Pakeliui ji pametė pirštinę, likusią bando padalinti dviem rankoms – šildo tai vieną, tai kitą.

Galų gale ji išeina į mišką vedantį plentą. Pastebėjusi atvažiuojančią mašiną, nebando stabdyti. Susigūžia pakelėje, pavirsdama akmeniui.

Sara beveik nebetiki žmonių gerumu – tai nutiko prieš gerą dešimtmetį. Abejoja, ar kas nors ryžtųsi rizikuoti paimti pamiške keliaujančią, palaikiais puskailiniais ir stora vilnone skara apsimuturiavusią žmogystą. Nė vienas padorus ir sveiko proto žmogus tokiu metu miškais nesišlaisto. Ji ir pati neišdrįstų tokiam sustoti. Panašiomis aplinkybėmis sunku tikėtis ko nors gero. O ir ką gali žinoti, kas sėdi prie vairo ir kokiais tikslais dabar, nerimo, nepasitikėjimo ir draudimų metu, keliauja. Galų gale tiek pėsčiasis, tiek ir važiuotasis juda savo kryptimis, veikiami tam tikrų dėsnų. Kodėl jie turėtų vienas kitam bent kiek rūpėti?

Dabar ji pėdina plentu nežinoma kryptimi, kaskart vis lėčiau. Girdi, kaip šlapias sniegas ima skrebėti – temperatūra krinta, jos šlapi aulinukai kietėja. Slysčiodama ledu ji juda tik tiek, kad nesusaltų į ragą.

Prie kelio ženklų, perspėjančio apie pavojingą posūkį, pabaido stirną. Tarpais ima rodytis, kad švinta. Vis dėlto tai tik sniegas. Mažos kruopelės krinta ant jos skaros ir akinių. Gūždamasi po vilnos mezginiu, pučia garą tiesiai ant trumparegiui skirtų lęšių, bando nusivalyti, galiausiai nusiima akinius ir įsideda juos į avimi prakvipsių pirštine prie sumirkusio delno.

Sykį užgriebia plika ranka pakelės sniego, suspaudžia jį į paplotėlį, dedasi į burną. Sugelia dantį. Jos valiai nepaklūstančio dantų skausmo bijodavo nuo pat mažų dienų. Nuo tos akimirkos, kai dantų gydytoja jai paaiškino: dėl kiaurymių, jų netaisant, gali pradėti smarkiai skaudėti ir galiausiai tektų dantį išrauti.

Pagaliau iš tiesų ima švisti. Liaujasi snigę. Sustingusiomis kojomis ir šalčio bei sniego nudilgintu veidu ji stumiasi į priekį. Ne išsyk pamato kitoje kelio pusėje priešinga kryptimi judančią figūrą.

Jauna moteris – jos vardas Olė – pasiteirauja, kur Sara gyvena, tada skambina telefonu. Netrukus jas pasiveja automobilis. Prie vairo tamsiame šiugždančiame drabužyje gūžiasi nedidukas kumpanosis vyras. Sarai jis atrodo matytas, galbūt pasitaikė sutikti kaimo parduotuvėje. Vilki nešvariu raudonu kelių tarnybos kombinezonu, po juo matyti apdriskęs mėlynas vilnonis megztinis stačia apykakle. Sara išitaria kaimo pavadinimą.

Po keliolikos minučių jie jau kieme. Terasoje tarsi sniego skulptūra tupi katinas, troboje skalija ir iš vidaus į terasos langą priekinėmis letenomis baladojasi šokinėjantis šuo.

„Labai labai jums ačiū! Jūs mane išgelbėjote! Tepadedu jums Dievas“, – kимиu balsu atsisveikindama sako Sara. Pati nustemba paminėjusi Dievą. Dar labiau sutrinka, kad visai nesijaučia išgelbėta. Atvirkščiai, lyg būtų sustabdyta, nepaisant jai skirtos programos, gal net palaikyta beprote ar ligone, pakeliui į jai pačiai dar ne visai suvokiamą, bet tarytum iš aukščiau duotą tikslą. Tačiau ji – ne beprotė ir ne ligonė. Ir visai nesvarbu, kad kol kas nežino, kaip tą tikslą įvardyti. Žodžiai kartais vėluoja, kad išsigrynintų ir įgytų formą, tinkamesnę tam, ką reikia apibūdinti. O jei žodžių taip ir neatsiranda? Vadinasi, kalba susidūrė su kažkuo, kas neturi vardo. Vardą reikėtų sugalvoti, šitai neretai užtrunka.